

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 380/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených obchodnou spoločnosťou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Jozef Nádaský, pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 27 C 68/2011-224 zo 17. marca 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11 Co 311/2014-247 z 26. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, „sťažovateľka“ alebo spolu aj „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 27 C 68/2011-224 zo 17. marca 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 311/2014-247 z 26. novembra 2014.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným okresnému súdu 26. apríla 2011 sa [REDAKOVANÉ], správca konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Sladovnícka 13, Trnava, ako navrhovateľ domáhal proti sťažovateľom „*vypratania bytu č. 1, ktorý sa nachádza na 1. podlaží bytového domu na [REDAKOVANÉ]...*“ (ďalej len „byt“), ktorý užívali od uzatvorenia zmluvy o nájme bytu z 15. novembra 2002, ktorej predchádzala dohoda o výmene bytu s ich susedou z 30. októbra 2002, ktorú úpadca ako prenajímateľ schválil. Z dôvodu nezaplatenia nájomného sťažovateľmi v apríli 2009 až decembri 2010 v celkovej sume 972,71 € im navrhovateľ listom zo 4. marca 2011 dal výpoveď z nájmu bytu v zmysle § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka, ktorá bola sťažovateľom riadne doručená 29. marca 2011. Uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty (1. júla 2011) sa nájomný pomer sťažovateľov k bytu skončil.

Rozsudkom č. k. 27 C 68/2011-187 zo 6. septembra 2012 okresný súd uložil sťažovateľom vypratať byt bez bytovej náhrady, avšak krajský súd tento rozsudok uznesením č. k. 11 Co 452/2012-214 z 9. októbra 2013 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom mu uložil „*zaoberať sa... výpoveďou navrhovateľa z nájmu predmetného bytu danej odporcom, teda či išlo o platný úkon, či zo strany odporcov bola platnosť výpovede uplatnená na súde a v prípade, že dospeje k záveru, že išlo o platnú výpoveď, nie napadnutú v zákonnej lehote na súde, bude potrebné zaoberať sa tým, či a aké právo na bytovú náhradu odporcom vzniklo*“.

Po doplnení dokazovania, z ktorého vyplynulo, že sťažovatelia nedoplatok na nájomnom neuhradili ani vo výpovednej lehote (pričom sami vypovedali, že „*im to finančne nevychádzalo a preto platili len za služby spojené s užívaním bytu a nájomné vôbec neplatili a ani neplatia*“, pozn.) a nepodali ani žalobu o neplatnosť výpovede, okresný súd rozsudkom č. k. 27 C 68/2011-224 zo 17. marca 2014 uložil sťažovateľom

vypratať byt do 15 dní od zabezpečenia náhradného bytu, pričom zohľadnil skutočnosť, že sa starajú o tri maloleté deti. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu okresný súd uviedol, že náhradný byt „*môže mať horšiu kvalitu a menšiu obytnú plochu, ako má byt, ktorý majú odporcovia vypratať*“.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala odvolanie sťažovateľka, v ktorom spochybňujúc jeho konštatovanie, že sťažovatelia užívajú byt bez právneho dôvodu, uviedla, že sťažovatelia právo svojho nájmu odvodzujú od práva nájmu ich právneho predchodcu – strýka sťažovateľky, s ktorým žili v spoločnej domácnosti v deň jeho smrti 7. decembra 1997, a že ani „*navrhovateľ sa na súde v zmysle § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka nedomáhal určenia, že neboli splnené podmienky prechodu nájmu bytu podľa odseku 1, a že k prechodu nájmu bytu nedošlo*“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 11 Co 311/2014-247 z 26. novembra 2014 uvedený rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Opakujúc identické argumenty, aké uviedla sťažovateľka vo svojom odvolaní, sťažovatelia v sťažnosti namietajú, že „*odvolací sa nezaoberal dostatočným spôsobom odvolacími námietkami sťažovateľov..., ktoré smerovali predovšetkým k právnomu posúdeniu veci a mali význam pre samotné rozhodnutie vo veci*“. Podľa ich názoru, „*nakoľko žaloba bola podaná predčasne a bol preukázaný právny prechod nájmu bytu na sťažovateľov z ich právneho predchodcu..., žalobca mal previesť vlastníctvo k bytu aj na sťažovateľov ako ho previedol na [REDAKOVANÉ]*“, t. j. susedu, s ktorou si byty vymenili. Tvrdiac, že okresný súd a krajský súd „*ústavne nekonformne interpretoval a aplikoval ust. Občianskeho zákonníka o nájme bytu*“, sťažovatelia v sťažnosti vyjadrujú presvedčenie, že všeobecné súdy „*posúdili vec neobjektívne a nesprávne a rozhodli bez toho, aby sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadali so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre predmetné rozhodnutia. Predmetné rozsudky sú zjavne neodôvodnené, resp. arbitrárne, a tak z účastného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľov zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru.*“.

Na základe uvedeného sťažovateľa v petite žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom okresného súdu č. k. 27 C 68/2011-224 zo 17. marca 2014 a rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 311/2014-247 z 26. novembra 2014 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozsudky všeobecných súdov zrušil a aby sťažovateľom priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 27 C 68/2011-224 zo 17. marca 2014 a rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 311/2014-247 z 26. novembra 2014, na základe ktorých bola sťažovateľom (odporcom) uložená povinnosť vypratať byt, nájom ktorého im mal skončiť uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty podľa § 710 ods. 3 Občianskeho zákonníka z dôvodu nezaplatenia nájomného podľa § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať predloženými sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovatelia nemôžu domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej

osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovatelia môžu domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohli sťažovatelia podať riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý však využila len sťažovateľka a odvolací súd o ňom aj rozhodol. Keďže napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Pokiaľ ide o sťažovateľku, táto považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za neodôvodnený a arbitrárny, pretože je presvedčená, že krajský súd sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, ktoré spochybňovali právne posúdenie danej veci okresným súdom, ktorý, podľa jej názoru, „ústavne nekonformne interpretoval a aplikoval ust. Občianskeho zákonníka o nájme bytu“, s čím sa krajský súd stotožnil.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka

materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

V súvislosti s námietkou porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd navyše pripomína, že obsahom tohto práva je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd je povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely

existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

So zreteľom na citované východiská posudzoval ústavný súd aj napadnutý rozsudok krajského súdu, z relevantnej časti ktorého zistil, že *„odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil“*, pretože dospel k názoru, že *„prvostupňový súd opätovne prejednal predmetnú vec dôsledne sa pridržiavajúc právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v jeho zrušujúcom rozhodnutí, pričom svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil a dostatočným spôsobom sa vypořiadal s námietkami odporkyne 2/ a vzhľadom na to, že táto ani v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa“*.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku (v spojení s rozsudkom okresného súdu, pozn.) dospel k záveru, že sťažovateľmi uplatnená, veľmi strohá a logicky nekonzistentná argumentácia nie je v žiadnom prípade spôsobilá spochybniť záver krajského súdu o potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa. Je evidentné, že sťažovatelia svoju obranu v konaní pred všeobecnými súdmi založili na tvrdení o prechode práva nájmu bytu, ktoré však ani všeobecné súdy, ani navrhovateľ nespochybnili, neuvedomujúc si pritom, že toto právo nemožno vnímať izolovane, ale len v úzkej spojitosti s povinnosťou sťažovateľov platiť nájomné a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu, ktoré vo svojej postate predstavujú právne nároky príslušných subjektov, ktoré v prípade ich ohrozenia disponujú rovnakým oprávnením domáhať sa ochrany pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd preto na rozdiel od sťažovateľov nepovažuje napadnutý rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný, keďže z tohto rozsudku (v spojení s rozsudkom okresného súdu) vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich prijaté rozhodnutie. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení rozsudku okresného súdu presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala.

Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým a rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2016